

RECENSION

Originaltitel Politist, adjektiv
Svensk titel Polis, adjektiv
Regi Corneliu Porumboiu
Producent Corneliu Porumboiu, Daniel Burlac
Manus Corneliu Porumboiu
Foto Marius Panduru
Roller Dragos Bucur, Vlad Ivanov, Irina Săulescu, Ion Stoica, Marian Ghenea, Cosmin Selesi, George Remes, Dan Cogălniceanu, Serban Georgevici, Anca Diaconu, Radu Costin, Viorel Nebunu, Emanoel Tiglă m fl
Rumänien 2009
Längd i tid 1 tim 50 min
Censur Barntillåten
Distributör Novemberfilm

Polis, adjektiv

Polis, adjektiv

Det finns filmer som har ett intressant budskap, men som ändå hamnar i filmkonstens kalkonfarm. Det gäller den rumänska *Polis, adjektiv* av Corneliu Porumboiu. För övrigt en helt obegriplig titel, eftersom de storheter som åberopas i den stora uppgörelses scenen inne hos polischefen (moral, plikttröhet etc) är substantiv.

Filmen handlar om den auktoritära strukturens makt över individen, eller om man så vill: valet mellan samvetet och uppdraget. I detta fall en ung poliskonstapel som har i uppdrag att sätta dit några unga knarkhandlare. Inkallad till polischefen beordras han att slå till, men han säger emot, menar att det är bättre att vänta så man kan få tag i dem i toppen. Hans invändningar faller inte i god jord, polischefen slår honom i huvudet med en rad definierade glosor ur ordboken, och hans motstånd bryts.

Denna i och för sig täta sekvens ligger sist i filmen. Innan dess är det är det mest en förskräcklig massa spring i dörrar, gående på gatan, bläddrande med papper, öppnande av kuvert, slafsande med mat plus ett smärre semantiskt gräl med hustrun om texten i en schlager. Allt i ett tempo à la lus på tjärad sticka. Det saknas helt enkelt en dramatisk struktur i filmen, en dito nerv ska vi bara inte tala om. När polischefens sekreterare sitter och skriver maskin i fem minuter medan de unga polismännen ska beviljas audiens önskar man att hon åtminstone skulle lyfta på skinkan och lägga av en fjärt för att få in en oväntad dramatik i skeendet.

Filmen har därtill ett gråmelerat, trist foto med kompositioner som får en att undra om fotografen glömt glasögonen hemma. Sannolikt ska detta fula bildspråk gestalta tristessen i kommunismens Rumänien, men det kan inte hjälpas: efter ett tag känner jag lust att rusa fram och flytta kameran så åtminstone hela skådespelarna syns i bild. Någon mer sofistikerad förklaring till dessa till synes slumpvalda bildkompositioner har jag svårt att se. Under polischefens dialektiskt upplagda definitionsmisshandel av den stackars poliskonstapeln suckar jag och tänker: jaja, gå ut och gör din s.k. plikt, så det här tar slut. Och så sker förstås. Tack och lov och amen.

Gunder Andersson